

Referat despre Muntele de Radu Popescu Dumitru - partea a treia

Intriga piesei este mai mult pretextuala iar povestea intamplarile istorice din care se dezvolta actiunea sunt doar un cadru pentru a se scoate in evidenta esenta firii celor doua tabere in lupta. Realitatea arhaica a subiectului dramatic este, in primul rand, o realitate spirituala.

Anecdoticul istoric nu exclude, aici, o posibila intreprundere cu o epoca fictiva; limbajul, de asemenea cu mici exceptii, nu se deosebeste de cel al unei tragedii moderne. Substanta arhaica se afla dincolo de fapta si cuvânt, e abia subterana si in ea dainuie, ca simbol al permanentei, realitatea spirituala romaneasca

Dramaturgul se inspira din dialogurile platonice si foloseste maniera socratica de discutie intr-o dezbateri pe teme esentiale si concrete privitoare la destinul natiunii. Intr-un limbaj scaparator, Dromicliaites, simuland "uimirea socratica", dialogheaza familiar "in dodii" si glumeste "in doi peri", folosind uneori si forme de imprecatie (blesteme care au stramosit pamfletul modern), isi demonstreaza ideile intelepte si pasnice insumate in deviza existentiala a poporului sau: "sa ne petrecem viata si trupul in fapta lui!".

Acest personaj fantastic, rege real, omenesc si viteaz, cu gratie dramatica masura si rigoare in toate, cu o inteligenta debordanta si o siretenie taraneasca disimulata ne apare, in acelasi timp, ca un politic contemporan, profund patriot. Edificat pe dimensiunea primara a fortei razboinicului, Lisimah parcurge evolutii binemarcate pe linia transformarii caracteriale din intervalul fortatei sale ospetii in casa lui Dromichaites. Insetiile folclorice din piesa, ritualurile stravechi, descantecele, bocetele, oratiile argumenteaza, si ele, atitudinile si comportamentele personajelor, confirmandu-le soliditatea si permanenta stancii si a vegetatiei.

Este, astfel, o lume de ciudata tangenta cu legenda, cu mitul, cu eresul, cu incantatia, cu o intreaga lume de credinte si obiceiuri, care se impletesc pana la contopire cu viata concreta, cu existenta cotidiana. Piesa devine, astfel, si un mijloc de initiere intr-o mitologie, se constituie ca o suprarealitate, prin ea dobandeste expresie o esenta spirituala in ultima instanta.